

til at stemme for det. Hvis deri laa, at man fraskrev sig Ret til at ordne Skattevesenet og i Fremtiden var bunden til ikke at rette Skatte-lovene ogsaa for de faste Eiendommers Vedkommende, saa skulde jeg som sagt hverken have stillet Forslaget under Nr. 4 eller nu stemme for det, men det ligger slet ikke i dette mit Forslag. I dette ligger der kun en Afslutning mellem Fortid og Fremtid, idet det gaaer ud paa at slaae de Skatter fast, som hidtil ere svarede, men man vil bestandig have Ret til at ordne den tilkommende Beskatning paa de faste Eiendomme efter Tidernes Tarv; dette og ikke Andet ligger der i mit Forslag.

J. M. Hansen: Med Hensyn til min Mening om Mindretallets Forslag i og for sig sagde jeg udtryffeligt, at jeg vilde henholde mig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen), og derved har jeg fældet min Dom over Forslaget, men hvad jeg yderligere gik ind paa at modstige, var det, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) saa overordentlig stærkt gjorde gjældende, at Afstemningen derover vilde vise, om vi hævede det Princip, at Skatterne paa de faste Eiendomme skulde være faste og uforanderlige; dette var for mig en yderligere vægtig Grund til paa ingen Maade at gaae ind paa dette Forslag. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds har henviist til, hvad der skete ved Udjævningen af Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn. Jeg skal gjøre den ærede Rigsdagsmand opmærksom paa, at vi dengang gave en forskjellig Erstatning, idet vi til Nogle gave den høiere end til Andre, som havde den samme Rettighed; Størrelsen rettede sig ikke efter et vist Princip, men efter samtlige tilstedeværende Forhold. Da Loven om Hartkornsdjævningen nu engang er kommen paa Dm= tale, skal jeg gjøre opmærksom paa, at den store Forret for de privilegerede Hartkornsbesiddere til at være frie for alle Naturalpræstationer, blev tagen fra dem uden nogenjomhelst Godtgjørelse, og det var ikke saa ubetydelig en Byrde, man derved paalagde dem, idet f. Ex. en enkelt Hartkornsbesidder i et Sogn kom til at udføre hele Halvdelen af Sognets Veiarbejde

uden nogen Erstatning, saa at, hvis det Princip, som den ærede Rigsdagsmand udtaler, var blevet gjort gjældende dengang, saa vilde Loven ikke være udkommen i den Stikkelse, som den fik. Dernæst skal jeg bemærke, at her er Tale om Noget, som har et Forbillede i en Lov fra 1850, hvorved der indførtes en Vigningsstat for Kjøbstæderne istedetfor andre mindre Skatter, som sammendroges, og disse forskjellige Skatter, som dengang hvilede paa Kjøbstæderne, hvilede efter den Maade, hvorpaa de vare fordeelte, snart mere paa en, snart mere paa en anden. Den nye Vigningsstat, som afløste disse forskjellige Skatter, blev paalagt efter eensartede Regler, og der blev altsaa dengang gjort noget ganske lignende som det, her foreligger. Der er, saavidt mig bekjendt, heller ikke Noget, som har troet, at man gjorde de enkelte Kjøbstadindvaanere Uret, fordi de efter Sammenbragningen af de ældre Skatter maaskee kom til aarligt at betale en Rigsdalerøpenge mere end tidligere.

Tscherning: Jeg skal ikke forfølge disse forskjellige Themaer videre, da de ikke staae i Forbindelse med, hvad der ligger for. Hvad der skete ved Vigningsstaten, var i ganske væsentlig Grad forskjelligt fra det, her er Tale om, men hvad der skete med Hensyn til Hartkornsdjævningen, at de hidtilværende frie Hartkornsbesiddere ingen Godtgjørelse fik for Overtagelsen af visse Byrder, skete, fordi disse Besiddere ingen lovlig Ret havde til at være frie derfor.

Da Ingen videre begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Mindretallet (Gad) til § 3:

Paragrafen affattes saaledes:

„De Afgifter til Kommunen, som hidtil have været udrede af de faste Eiendomme, paalægges dem som en fast uforanderlig Byrde (Gammelafgift).

Til den Ende udregnes det aarlige Gjenemsnit af alle de Beløb, som i Aarene 1853—62 have været udrede til Kommunen af de hartkornspligtige Kjøbstadjorder; den saaledes fremkomne Sum fordeles paa Hartkornet